

arbejdsretlige system. Lad mig kortfattet ridse principperne herfor op:

Fredspligten udspringer af hovedaftalen, hvortil de kollektive overenskomster er knyttet. Det vil sige, at så længe en overenskomst løber, er alle sikret, at der er en fredspligt, som betyder, at overenskomsterne også overholdes.

Logikken i den danske model er, at der ingen lovgivning er, som tilpligter arbejdsgivere at indgå kollektiv overenskomst. Det er frivilligt, fordi det er overladt til parterne. Dette frivillighedsprincip balanceres i forhold til lønmodtagernes strejke- og aktionsrettigheder, som er konventionsfaste værktøjer, der under særlige regler lovligt kan tages i anvendelse for at sikre, at lønmodtagerne får ordnede forhold ved indgåelse af kollektive overenskomster.

Ud over septemberforliget og hovedaftalen så sikrer ILO-konventionen og den sociale pagt disse lønmodtagerrettigheder. Det vil sige, at hvis man ikke vil indgå i en kollektiv overenskomst, er man eksponeret for strejker og blokader, fordi der derved ikke eksisterer nogen fredspligt, og derved løber man en risiko ved ikke at indgå en kollektiv overenskomst.

Der er derfor flere elementer i beslutningsforslaget, som efter Socialdemokratiets opfattelse vil sætte denne kollektive arbejdsretsordning ud af kraft. Bortset fra undtagelser med statens sikkerhed og befolkningens sundhedstilstand så vil en begrænsning af retten til at iværksætte faglige blokader for at opnå overenskomst efter Socialdemokratiets opfattelse være et brud med lønmodtagernes internationalt sikrede rettigheder.

Som jeg nævnte, så er de kollektive overenskomster og fredspligten stålsat i hovedaftalen. Man kan derfor ikke udstrække fredspligten til at omfatte aftaler, som ikke er en del af hovedaftalen, og det er aftaler mellem Kristelig Arbejdsgiverforening og de kristelige fagbevægelser ikke.

Fredspligten omfatter alene de kollektive overenskomster, og derfor skal Folketinget ikke bryde med principperne for fredspligten ved at begrænse mulighederne for at iværksætte blokader over for virksomheder, som ikke vil indgå kollektive aftaler. En sådan begrænsning vil udvande kriterierne for fredspligten i hovedaftalen.

Så afslutningsvis er Socialdemokratiet grundlæggende og principielt uenige med forslagsstillernes ønske om ved lov at begrænse retten til at iværksætte blokader, fordi vi ikke mener, det er

et anliggende for Folketinget. Vi kan derfor ikke støtte forslaget.

Kristian Jensen (V):

Hr. Ole Vagn Christensen havde ret i én ting, han sagde i sin ordførertale: Det, det her går ud på, er at begrænse retten til blokade. Da hr. Ole Vagn Christensen sagde det, lød det, som om det var en stor hemmelighed, der blev afsløret, men det står faktisk på forsiden af forslaget.

Det, der er netop er meningen med det her, er, at de steder, hvor en fagforening kun kan samle et mindretal af medlemmerne, eller de steder, hvor en fagforening slet ikke har medlemmer, dér mener vi ikke, at det er den fagforenings ret at blokere og presse personer, der er godt tilfredse med deres overenskomst, der er godt tilfredse med deres arbejdsforhold, til at skifte overenskomst og til at blive udsat for blokade og arbejdsløshed.

Jeg vil sige, at overordnet tager Venstre ikke let på det at gå ind og lovgive på arbejdsmarkedet. Vi er også tilhængere af den danske model. Vi er også tilhængere af, at de steder, hvor aftalesystemet fungerer, dér skal det have lov at fungere upåvirket og upågtet af den lovgivning, vi tager i brug herinde.

Derfor regner vi faktisk det her for at være en form for nødtilfælde, en form for en ekstraordinær sag, hvor vi er nødt til at gå ind og pille ved nogle af de rettigheder. Vi finder, at der fortsat skal være ret til at iværksætte en blokade, hvis man på sin arbejdsplads er utilfreds med den overenskomst, der er, eller hvis der ikke er nogen overenskomst på den arbejdsplads, hvor man er.

Men det, der er sagen her, er, at med de regelsæt, som to private parter har lavet, og som udbrejdes til hele arbejdsmarkedet, kommer mennesker i klemme. Så kommer de borgerrettigheder til selv at vælge, hvilken overenskomst man ønsker at arbejde under – en frihed, som vi alle sammen mener der skal være – i klemme.

Det, der sker i øjeblikket, og det, der er sket på de virksomheder, der har været omtalt, har været, at et mindretal af de ansatte har presset flertallet til at arbejde under en overenskomst, som de ikke ønsker, ved at udenforstående er kommet til en virksomhed, hvor der var tilfredshed, og har sagt: Nu skal I skifte overenskomst til den overenskomst, vi ønsker, I skal være ansat under.

Her mener vi ikke, at der skal være ret til at iværksætte blokader mod de virksomheder,